

LBRIS

We know
books

Seria
TURNUL ÎNTUNECAT

Pistolarul
Alegerea celor trei
Ținuturile pustii
Vrăjitorul și globul de cristal
Vântul prin gaura cheii
Lupii din Calla
Cântecul lui Susannah
Turnul Întunecat

STEPHEN
KING
CÂNTECUL
LUI
SUSANNAH

EDIȚIA A III-A
Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

CUPRINS

STANȚA I GRINDOTREMURUL.....	11
STANȚA II TRĂINICIA MAGIEI.....	31
STANȚA III TRUDY ȘI MIA.....	57
STANȚA IV DOGANUL LUI SUSANNAH.....	73
STANȚA V ȚESTOASA.....	91
STANȚA VI FORTĂREȚA.....	113
STANȚA VII AMBUSCADA.....	141
STANȚA VIII PASE CU MINGEA DE BASEBALL.....	165
STANȚA IX EDDIE ÎȘI MUȘCĂ LIMBA.....	189
STANȚA X SUSANNAH-MIO, IUBITĂ DIVIZATĂ A MEA.....	233
STANȚA XI SCRIITORUL.....	279
STANȚA XII JAKE ȘI CALLAHAN.....	323
STANȚA XIII HEIL, MIA, HEIL, MAMĂ.....	365
CODA PAGINI DIN JURNALUL UNUI SCRIITOR.....	407
<i>Nota mânuitorului de cuvinte.....</i>	537

LBRIS

We know
books

STANȚA I

GRINDOTREMURUL

— **C**âtă vreme durează vraja?
Nimeni nu-i răspunse, așa că Roland se văzu nevoit să repete întrebarea, privind în capătul celălalt al salonului din casa parohială, unde stăteau Henchick și Cantab, soțul uneia din multele sale nepoate. Cei doi se țineau de mână, după obiceiul manni. Bătrânul tocmai ce pierduse o nepoată, dar pe chipul său împietrit nu se citea nici urmă de durere.

Alături de Roland, fără să țină mâna nimănui într-a sa, cumplit de palid la față, ședea Eddie Dean. Lângă el, pe dușumea, cu picioarele încrucișate, stătea Jake Chambers. Ete se cuibărise pe genunchii lui, lucrul care îl surprinse pe Roland care nu și-l închipuisese niciodată pe billy-bumbler într-o asemenea poziție. Și Eddie, și Jake erau plini de sânge. Cel de pe cămașa băiatului îi aparținea prietenului lui, Benny Slightman. Cel de pe Eddie era al lui Margaret Eisenhart, fostă Margaret din Clanul Cărarea Roșie, nepoata înstrăinată a bătrânului patriarh. Și Eddie, și Jake păreau la fel de sleiți de puteri pe cât de istovit se simțea și Roland, însă pistolarul era destul de sigur că nu vor avea parte de odihnă noaptea aceasta. Din depărtare, dinspre oraș, se auzeau pocnete de artificii, se auzeau cântece, se auzeau zgomotele vesele ale petrecerii.

Numai că în această încăpere nu se veselea nimeni. Benny și Margaret muriseră, iar Susannah dispăruse.

— Spune-mi, Henchick, rogu-te: cât va mai dura magia?

Bătrânul își mângâie barba, cu un aer absent.

— Pistolarele – *Roland* – n-am de unde ști. Magia ușii din peșteră e mai presus de tot ce cunosc eu. După cum bine știi și tu.

— Spune-mi ce crezi. Pe baza a ceea ce *cunoști*.

Eddie ridică mâinile. Murdare, cu sânge uscat sub unghii, tremurânde.

— Spune-ne, Henchick, îl rugă și el cu voce atât de umilă și deznădăjduită, cum Roland nu îl mai auzise niciodată. Spune-ne, te implor.

Rosalita, femeia care se îngrijea de gospodăria Părintelui Callahan, aduse o tavă pe care erau mai multe cești și o carafă cu cafea fierbinte. Măcar ea apucase să-și dea jos jeanșii și cămașa cu pete de sânge și să îmbrace o rochie de lucru. Însă șocul încă se citea în ochii ei, ca două animăluțe care privesc cu spaimă la lume din vizuina lor. Fără vreo vorbă, turnă cafeaua și le împărți ceștile pline. Roland observă că nu reușise să-și spele tot sângele de pe ea: încă mai avea o pată pe dosul mâinii drepte. Sângele lui Margaret să fi fost? Sau al lui Benny? Nu știa. Și nici că-i păsa. Lupii fuseseră învinși. Poate că vor mai veni în Calla Bryn Sturgis. Sau poate că nu. Asta era treaba lui ka de acum încolo. Treaba lor era Susannah Dean, care dispăruse imediat după luptă, luându-l cu ea pe Treisprezece Negru.

— Despre kaven vorbești? îl întrebă Henchick.

— Da, părinte, răspunse Roland. Despre kaven. Despre trăinicia magiei.

Părintele Callahan acceptă ceașca de cafea cu un semn din cap și un surâs apatic, dar fără vreun cuvânt de mulțumire. Nu prea spusese multe de când se întorseseră de la peșteră. Pe genunchi ținea o carte intitulată *Salem's Lot*, scrisă de un om de care nu auzise în viața lui. Iar cartea aceea ar fi trebuit să fie o operă literară, o ficțiune, însă el, Donald Callahan, apărea în ea. Se uitase pe spate, apoi pe coperta a treia, căutând fotografia autorului, nutrind năucitoarea convingere că va da peste o poză de-a lui însuși (cel mai probabil, una din 1975, când avuseseră loc evenimentele înfățișate acolo), dar nu găsi nimic. Doar câteva rânduri despre scriitor, care nu lămuriau prea multe. Că locuia în statul Maine. Că era căsătorit. Că mai scrisese o carte înainte de aceasta și se bucurase de recenzii destul de bune, dacă era să dai crezare citatelor de pe copertă.

— Cu cât magia este mai mare, cu atât durează mai mult, spuse Cantab aruncând o privire întrebătoare spre Henchick.

— Așa este, încuviință bătrânul manni. Magie și glammer, magie și vrajă, totuna sunt. Și vin din urmă.

Ezită o clipă, apoi explică:

— Vin din trecut, dacă pricepeți ce vreau să spun.

— Ușa aceasta s-a deschis în multe *când*-uri și multe *unde*-uri din lumea prietenilor mei, zise Roland. Vreau să o deschidem din nou, însă doar spre ultimele două. Spre cele două unde ne-am dus în ultimele dăți. Se poate?

Așteptară cât timp Henchick și Cantab analizară situația. Neamul manni era neam de călători iscușiți. Dacă exista cineva care să știe, dacă exista cineva care să poată face ceea ce dorea Roland – ceea ce-și doreau cu toții –, atunci acel cineva precis ar fi făcut parte din neamul manni.

Cantab se aplecă respectuos spre bătrân, spre dinh-ul clanului Cărarea Roșie. Șopti ceva. Henchick ascultă, nelăsând să i se citească absolut nimic pe chip, apoi, cu o mână bătrână și noduroasă, întoarse capul lui Cantab și îi șopti și el ceva la ureche.

Eddie începu să se foiască, iar Roland îl simți gata să explodeze, să înceapă să urle. Îi puse mâna pe umăr, iar tânărul se domoli. Pentru moment.

Ședința de șoapte mai ținu vreo patru, cinci minute, timp în care toți ceilalți așteptară verdictul în tăcere. Lui Roland îi era greu să suporte zgomotele petrecerii din oraș; și numai Dumnezeu putea ști cum se simțea Eddie auzindu-le.

În cele din urmă, Henchick îl bătu prietenos pe Cantab pe obraz și se întoarse spre Roland.

— Credem că se poate.

— Slavă Domnului! mormăi Eddie, repetând, apoi, mai tare: Slavă *Domnului!* Să mergem. Ne putem întâlni pe Drumul de Est...

Dar se opri, văzându-i pe cei doi manni bărboși cum scuturau din capete, Henchick, cu un soi de tristețe neînduplecată, iar Cantab, cu o expresie foarte asemănătoare cu groaza.

— Nu vom merge la Peștera Vocilor pe întuneric, spuse Henchick.

— Dar *trebuie!* izbucni Eddie. Nu pricepeți? Nu-i vorba despre cât durează sau nu magia, e vorba despre cum se scurge timpul în cealaltă parte! Acolo timpul trece mai repede, și atunci când trece, e bun trecut! Iisuse, Susannah își poate naște copilul chiar în clipa asta, și dacă e un canibal...

— Ascultă la mine, tinere, îl întrerupse Henchick, și ascultă-mă cu multă luare-aminte, rogu-te. Ziua aceasta e aproape dusă.

Foarte corect. Niciodată în viața lui nu i se mai păruse lui Roland că timpul i se scurge atât de repede printre degete. Tocmai ce avusese loc lupta cu Lupii în zorii zilei, iar apoi își sărbătoriseră victoria și își jeli-seră morții chiar acolo, în mijlocul drumului (și, după cum se dovedise, pierderile fuseseră uluitor de mici). Urmase realizarea faptului că Susannah dispăruse, drumul spre peșteră, lucrurile descoperite acolo. Trecuse de amiază când se întorseseră la câmpul de luptă de pe Drumul de Est. Majoritatea locuitorilor din Calla plecaseră deja spre casele lor, purtându-și în triumf copiii salvați. Henchick consimțise să participe la această consfătuire, însă, când ajunseseră la casa parohială, soarele își începuse declinul.

Până la urmă se pare că vom apuca să ne odihnim în noaptea asta, își zise Roland, neștiind dacă să se bucure sau să-i pară rău. Avea nevoie de somn; măcar atâta lucru știa.

— Te ascult, te ascult cu luare-aminte, spuse Eddie.

Roland încă nu-și luase mâna de pe umărul lui și îl simți cum tremură.

— Chiar dacă am fi de acord să mergem, nu am putea convinge suficienți oameni să ni se alăture, explică Henchick.

— Dar tu ești dinh-ul lor...

— Într-adevăr. Așa spuneți voi când vă referiți la un conducător, și asta sunt, deși noi nu folosim cuvântul acesta. În multe privințe sunt convins că m-ar urma, și sunt conștienți de cât de mult vă datorează pentru ceea ce ați făcut astăzi și v-ar arăta recunoștința lor oricum ar putea. Însă cu niciun chip nu ar urca poteca aceea și nu ar intra în locul acela bântuit după lăsarea nopții.

Henchick clătină din cap cu fermitate și repetă:

— Nu, cu niciun chip nu ar face așa ceva.

Apoi continuă:

— Ascultă-mă, tinere. Cantab și cu mine vom ajunge înapoi la Clanul Cărarea Roșie înainte de miezul nopții. Acolo ne vom strânge oamenii în Tampa, adică în locul care reprezintă pentru noi ceea ce reprezintă Sala de Întruniri pentru cei care își uită trecutul.

Aruncă o privire spre Callahan:

— Mii de scuze, Părinte, dacă termenul acesta te ofensează în vreun fel.

Callahan dădu absent din cap, fără să-și ridice ochii de la cartea pe care o tot răsucea în mâini. Aceasta era îmbrăcată în coperte din plastic, cum se întâmplă adesea în cazul edițiilor princeps. Prețul era scris abia vizibil pe ultima filă: 950 \$. Al doilea roman al unui oarecare tânăr scriitor. Se întrebă de ce oare era atât de valoros. Dacă va fi să dea vreodată de posesorul cărții, un bărbat pe nume Calvin Tower, cu siguranță că îi va pune întrebarea asta. Prima din pușterea de întrebări pe care și le pregătise.

— Le vom explica exact ce anume doriți să faceți și vom cere voluntari. Din cei șazeci și opt de bărbați ai Clanului Cărarea Roșie, cred că vreo patru sau cinci vor refuza să vă ajute – să-și unească forțele. Astfel vor crea un khef foarte puternic, o forță a vieții foarte puternică. Așa îi ziceți, nu? Khef? Împărțirea apei?

— Da, spuse Roland. Așa îi spunem: împărțirea vieții întru ka.

— Dar nu pot intra atâția oameni în peșteră, interveni Jake. Nici măcar dacă stau unii în cârca celorlalți.

— Nici nu este nevoie să intre, zise Henchick. Pe cei foarte puternici îi vom trimite înăuntru – noi le spunem „trimițători“. Ceilalți se vor alinia de-a lungul potecii, mână în mână, pendul lângă pendul. Vom fi acolo mâine înainte ca soarele să ajungă la zenit. Mă pun chezaș pentru asta.

— Oricum, avem nevoie de timp ca să ne pregătim magnetii și pendulele, spuse Cantab.

Se uita la Eddie, temător și parcă încercând să se scuze. Era evident că tânărul străin suferea cumplit. În plus, mai era și pistolar. Iar un pistolar poate ataca pe nepusă masă, iar atunci când o făcea, ținta lui era condamnată.

— S-ar putea să fie prea târziu, zise Eddie cu glas scăzut.

Îl privi pe Roland cu ochii lui căprui, acum injectați și întunecați de epuizare.

— Măine s-ar putea să fie prea târziu chiar dacă magia *nu* a dispărut. Roland deschise gura, iar tânărul ridică un deget spre el.

— Nu spune „ka“, Roland. Dacă mai spui „ka“ o singură dată, îți jur că o să-mi explodeze capul.

Eddie se întoarse spre cei doi bărbați cu bărbi și cu mantii asemănătoare celor purtate de quakeri¹.

— Iar voi n-aveți de unde să știți dacă magia va rămâne sau nu. Nu-i așa? Ce e deschis în noaptea asta s-ar putea să fie pe vecie zăvo-rât mâine. Și toți magneții și greutățile din plumb create vreodată de manni să nu-l mai poată descuia.

— Așa este, spuse Henchick. Însă femeia ta a luat cu sine globul fer-mecat și, indiferent ce ai crede, să știi că Lumea de Mijloc și Ținuturile de Hotar o duc mult mai bine fără el.

— Mi-aș vinde și suflul ca să-l capăt înapoi, rosti limpede Eddie.

Toți se arătară șocați la auzul acestora, chiar și Jake. Și Roland simți dorința năprasnică de a-i spune lui Eddie că trebuie neapărat să-și ia vor-bele înapoi, că trebuie să se decică de ce zisese mai înainte. Existau forțe întunecate, forțe redutabile ce încercau să-i împiedice să ajungă la Turn, iar Treisprezece Negru era cel mai evident exponent al acestora. Ceea ce poate fi folosit spre bine, poate fi folosit și spre rău, iar arcele Curcubeului aveau propriul glammer, propriul farmec malefic, Treisprezece Negru mai presus de toate celelalte. Însumându-le, probabil. Chiar dacă ar fi să reintre în stăpânirea lui, Roland nu l-ar fi lăsat cu niciun chip pe Eddie Dean să-l atingă. În starea lui actuală de tulburare și mâhnire, era doar o chestiune de minute pentru ca globul să-l distrugă sau să și-l facă sclav.

— Piatra ar bea apă, dacă ar avea gură, spuse pe un ton sec Rosa, sur-prinzându-i pe toți. Eddie, uită deocamdată de toată povestea cu magia și gândește-te la poteca aceea care urcă spre peșteră. Și după aia gândește-te și la vreo șaizeci de oameni, mulți aproape la fel de bătrâni ca Henchick, unu sau doi orbi ca lilieci, care încearcă s-o urce după lăsarea întunericului.

— Lespedea, interveni Jake. Ți aduci aminte de lespedea aia mare pe lângă care trebuie să te strecorei pe marginea prăpastiei ca să treci dincolo?

Eddie încuviință în silă. Roland își dădu seama că se străduiește să accepte ceea ce nu poate schimba. Că orbecăie disperat căutând frân-turi de judecată sănătoasă de care să se agațe.

— Susannah Dean este, de asemenea, pistolar, spuse Roland. Și poate că-și va purta singură de grijă încă ceva vreme.

— Nu cred că Susannah mai are vreun cuvânt de spus, replică Eddie, și nici tu n-ai de unde să știi asta. În definitiv, este vorba despre copilul Miei, ceea ce înseamnă că va fi Mia la comandă până când își va naște pruncul – fătul.

Atunci, pe Roland îl străfulgeră un presentiment. Și, aidoma mul-tora pe care le avusese de-a lungul anilor, și acesta se va dovedi corect.

— Poate că o fi fost la comandă atunci când au plecat, dar s-ar pu-tea să nu fie în stare să se mențină la cârmă.

În cele din urmă, deschise gura și Callahan, ridicându-și ochii de la cartea care îl șocase atât de tare:

— De ce nu?

— Pentru că nu este în lumea ei, răspunse Roland. Este lumea lui Susannah. S-ar putea să moară amândouă dacă nu vor găsi o cale prin care să colaboreze.

2

Henchick și Cantab plecară înapoi, la oamenii manni din Clanul Cărarea Roșie, pentru ca, mai întâi, să relateze bătrânilor (numai băr-bați) strânși să-i aștepte ce anume se petrecuse în ziua aceea, apoi să le explice ce răsplată li se cerea. Roland se duse acasă la Rosa. Căsuța fe-meii se afla puțin mai sus de o privată foarte îngrijită până de curând, dar care acum era aproape în totalitate distrusă. Înăuntrul acestei pri-vate, inutil străjer, se afla ce mai rămăsese din Andy Robotul Mesager (și multe alte aplicații). Cu mișcări încete și mângâietoare, Rosalita îl dezbracă pe Roland. Când rămase așa cum îl făcuse mama lui, femeia se întinse pe pat, alături de el, și începu să-l maseze cu unsori speciale: balsam de piscă pentru dureri, un amestec mai cremos și ușor parfumat pentru zonele mai sensibile. Apoi au făcut dragoste. Au ajuns la orgasm în același timp (accident fizic pe care proștii îl pun pe seama predestinării), ascultând pocnetele de artificii de pe strada principală din Calla și strigătele oamenilor buni ai locului, dintre care mulți de-pășiseră faza de simplă chercheleală.

— Dormi, îi spuse ea. De mâine n-am să te mai văd niciodată. Nici eu, nici Eisenhart, nici Overholser, nici nimeni altcineva din Calla.

¹ Membri ai unei secte religioase protestante din secolul al XVII-lea (n. tr.).

— Ești, cumva, clarvăzătoare? o întrebă Roland.

Părea relaxat și binedispus, însă chiar și în momentele când se confundase pulsând în fierbințeala ei, gândul la Susannah tot nu-i dăduse pace: pierduse un membru al ka-tet-ului său. Motiv suficient ca să nu-și găsească tihna adevărată.

— Nu, răspunse Rosa, însă, din când în când, mi se întâmplă să am premoniții, așa cum i se întâmplă oricărei femei, mai ales atunci când omul ei se pregătește de drum.

— Asta sunt eu pentru tine? Omul tău?

Privirea îi era deopotrivă sfioasă și fermă.

— În scurtul răstimp cât ai fost aici, da, așa îmi place să cred. Vrei să spui că mă înșel?

Scutură iute din cap. Era bine să fie din nou omul unei femei, chiar dacă pentru scurt timp. Rosa își dădu seama că spune adevărul și chipul i se îmblânzi. Îi mângâie obrazul supt și îi spuse:

— Binecuvântată a fost întâlnirea noastră, Roland, nu-i așa? Binecuvântată a fost întâlnirea noastră în Calla.

— Așa este, doamnă a mea.

Atinse ceea ce îi mai rămăsese din mâna dreaptă, apoi îi mângâie soldul.

— Te mai doare?

Pe ea nu voia să o mintă.

— Rău.

Rosa dădu ușor din cap, apoi îi atinse mâna stângă, pe care reușise s-o salveze de homarșenii.

— Și asta?

— E bine, răspunse el.

Dar simțea o durere surdă. Pândind. Așteptând momentul propice pentru a ieși la iveală. Durere pe care Rosalita o numea afurisita podagră.

— Roland!

— Da?

Îl privi liniștită. Încă îi mai ținea mâna stângă în mâinile ei, i-o mângâia, îi descoperea secretele.

— Termină-ți treburile cât de repede poți.

— Așa mă sfătuiești?

— Chiar așa, iubitele. Înainte să te termine ele pe tine.

Eddie stătea pe terasa casei parohiale. Era miezul nopții, iar ziua pe care oamenii de aici o vor numi de acum înainte Ziua Bătăliei de pe Drumul de Est deveni istorie (după care va deveni legendă... sigur, cu condiția ca lumea să mai apuce să existe atâta vreme). Zgomotele sărbătorii tot mai răsunătoare și mai intense îl făcură să se întrebe dacă nu cumva petrecăreții vor da foc orașului. Dar se sinchisea el, oare? Nici cât negru sub unghie, îți mulțumesc foarte mult. În vreme ce Roland, Susannah, Jake, Eddie și trei femei – care-și ziceau Suratele Oriza – îi înfruntaseră pe Lupi, restul oamenilor buni din Calla, restul acestor *folken*, se ascunseseră înfricoșați prin ungherele caselor sau prin lanul de orez de pe malul râului. Cu toate acestea, zece ani de acum înainte – poate încă cinci! – se vor bate cu pumnul în piept, povestind cum își depășiseră condiția de simpli agricultori, într-o zi dintr-o toamnă trecută, și luptaseră umăr la umăr cu pistolarii.

Nu era corect, și o parte din el știa asta, însă niciodată în întreaga lui viață nu se mai simțise atât de neputincios, atât de deznădăduit și, prin urmare, atât de mârșav. Încerca să nu se mai gândească la Susannah, să nu se mai întrebe pe unde o fi ea acum sau dacă își născuse deja copilul demonic. Dar tot spre ea i se îndreptau gândurile. Plecase la New York, de atâta lucru era sigur. Dar în care *când*? Într-un *când* în care oamenii călătoreau în birje la lumina lămpilor cu gaz sau într-unul cu taxiuri anti-gravitaționale, conduse de roboți fabricați de North Central Positronics?

Dar, oare, mai trăiește?

Mintea-i cea nemiloasă nu-i îngădui să alunge gândul. Își tot vedea iubita într-un șant, pe undeva, prin Alphabet City¹, cu o svastică scrijelită pe frunte și cu un afiș atârnat de gât, pe care scrie: SALUTĂRI DE LA PRIETENII DIN OXFORD TOWN².

Se deschise ușa de la bucătărie. Auzi lipăit de picioare goale și pocnet de gheare (căci acum auzul îi era ascuțit, așa cum îi erau ascuțite toate simțurile de pistolar). Jake și Ete.

¹ Cartier din Manhattan (n. tr.).

² Aluzie la versurile împotriva segregăției rasiale din cântecul cu același titlu al lui Bob Dylan (1963) (n. tr.).

Băiatul se așeză alături de el, în balansoara lui Callahan. Era complet îmbrăcat și își agățase de umăr hamul pentru pistol. În el se afla Rugerul pe care îl furase de la tatăl lui în ziua când fugise de acasă. Astăzi trăsesese cu el... mă rog, nu se poate spune că făcuse răni sângerânde. Nu încă. Făcuse răni uleioase? Să zicem. Eddie schiță un zâmbet. Fără umor.

— N-ai somn, Jake?

— Eik, îi răspunse afirmativ Ete și se prăbuși istovit la picioarele băiatului cu boticul între labe.

— Nu. Mă tot gândesc la Susannah, spuse Jake, adăugând: Și la Benny.

Eddie știa că este firesc să fie așa, puștiul își văzuse prietenul spulberat chiar sub ochii lui, *bineînțele*s că era normal să se gândească la el, dar tot simți o undă de gelozie, ca și cum absolut toate gândurile lui Jake ar fi trebuit să se îndrepte numai și numai spre soția lui Eddie Dean.

— Băiatul Tavery, zise Jake. E numai vina lui. A intrat în panică. A luat-o la fugă. Și-a rupt glezna. Dacă n-ar fi fost el, Benny n-ar fi pățit nimic.

Și adăugă foarte încet, pe un ton care i-ar fi înghețat sufletul băiețelului respectiv dacă l-ar fi auzit:

— Boul... de... Frank... Tavery.

Fără intenția de a-l consola, Eddie întinse o mână și o puse pe capul băiatului. Avea părul lung. Și murdar. Se cerea spălat. La naiba, se cerea tuns. Cereea o mamă care să-i spună posesorului cum să și-l îngrijească. Dar nu exista nicio mamă prin preajmă. Nu pentru Jake. Și atunci se întâmplă o mică minune: Eddie se simți nițeluș mai bine doar pentru că încercase să-i ofere consolare prietenului său. Nu mult mai bine, dar cât de cât.

— Nu te mai gândi, îi spuse el. Ce-a fost a fost.

— Ka, rosti Jake cu amărăciune.

— Tet, ka, încuviință și Ete fără să ridice capul.

— Amin, mai zise Jake și răs.

Sunetul era de-a dreptul îngrijorător prin indiferența ascunsă în el. Jake scoase Rugerul din tocul improvizat și îl privi lung.

— Țsta va trece dincolo pentru că de acolo provine. Așa zice Roland. S-ar putea să treacă și celelalte arme, pentru că nu vom intra prin portal. Dar dacă nu, Henchick a promis că o să le pună bine în peșteră și poate că o să ne putem întoarce după ele.

— Dacă ajungem în New York, spuse Eddie, nu va mai fi nevoie să ne facem griji că nu avem arme. Sunt din belșug. Și le vom găsi.

— Nu sunt ca ale lui Roland. Sper din tot sufletul să le putem lua cu noi. Pistoale ca ale lui nu mai există nicăieri, în nici una din lumi. Așa cred eu.

Așa credea și Eddie, dar nu se mai obosi să-i spună. Dinspre oraș se mai auzi un pârâit de artificii, apoi liniște. Se mai domoleau lucrurile acolo. În sfârșit. Fără doar și poate că a doua zi, pe izlaz, va urma o altă petrecere, o continuare a sărbătorii de astăzi, dar cu ceva mai puțină băutură și cu ceva mai multă coerență. Oaspeți de onoare vor fi Roland și ka-tet-ul lui, însă, dacă zeii firii vor fi milostivi și vor deschide ușa, la vremea respectivă ei vor fi de mult plecați. În căutarea lui Susannah. Încercând să o găsească. Dă-o-ncolo de căutare! *Găsirea* era importantă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile (putea să o facă, pentru că intuiția lui, atingerea lui, era extrem de puternică), Jake spuse:

— E în viață.

— De unde știi?

— Am fi simțit cu toții dacă ar fi murit.

— Jake, poți s-o atingi?

— Nu, dar...

Înainte să apuce să-și termine spusele, un huruit puternic se înălță din măruntaiele pământului. Terasa casei parohiale începu să se zguduie din toate încheieturile, aidoma unei bărci micuțe pe o mare furioasă. Se auzi geamățul gros al scândurilor. Din bucătărie veni zgomot de vase sparte, de parcă un monstru uriaș clănțănea din dinți. Ete își ridicase capul și scheuna. Mutrița lui isteată era acum speriată, iar urechile date pe spate i se lipiseră de teastă. În salonașul lui Callahan căzu ceva și se sparse.

Primul gând al lui Eddie, complet illogic, cu toate acestea foarte puternic, fu acela că Jake o omorâse pe Suze atunci când afirmase că trăiește.

Trepidațiile se intensificară. O fereastră se sparse când rama i se strâmbă. Din beznă se auzi o bufnitură puternică. Eddie presupuse – în mod absolut corect – că fusese vorba despre privata distrusă, care acum se prăbușise pe de-a întregul. Fără să-și dea seama ce face, se ridică în picioare. Jake era lângă el, ținându-l strâns de încheietura mâinii. În cealaltă mână Eddie avea pistolul lui Roland. Amândoi erau în poziție de tragere.

Urmă un ultim grohăit din burdihanul pământului și podeaua terasei își încetă balansul. În anumite puncte-cheie de-a lungul Grinzii, oamenii se trezeau și priveau în jur năuciiți. Pe străzile New Yorkului dintr-un anume *când*, izbucniră alarmele câtorva mașini. În ziarele de a doua zi se va vorbi despre un cutremur minor de pământ: câteva ferestre sparte, nicio victimă. Doar un frison mic al scoarței terestre, altminteri esențialmente solidă.

Jake se uita la Eddie cu ochi mari. Și plini de înțeles.

Ușa se deschise în spatele lor și apăru Callahan în izmene subțiri și albe până la genunchi. La gât avea un crucifix din aur. Și atât.

— A fost cutremur, nu? întrebă el. Am avut parte de unul în nordul Californiei, dar niciodată în Calla.

— A fost mult mai mult decât un simplu cutremur, spuse Eddie, arătând în zare.

Terasa acoperită dădea spre est, unde orizontul era acum luminat de exploziile mute ale unor fulgere verzi. La vale de casa parohială, ușa de la căsuța Rosalitei scârțâi, apoi se închise cu o pocnitură. Femeia urcă panta spre casa preotului, însoțită de Roland. Ea era în cămașă de noapte, iar pistolarul în jeanși. Amândoi desculți prin roua nopții.

Eddie, Jake și Callahan le ieșiră în întâmpinare. Roland privea fix spre est, acolo unde se stingeau deja fulgerele cele verzi; privea fix spre locul în care îi aștepta tărâmul Bubuitului de Tinet și Curtea Regelui Purpuriu și, la capătul Lumii de Capăt, Turnul Întunecat.

Dacă, își spuse Eddie. *Dacă a mai rămas în picioare.*

— Tocmai ce-mi zicea Jake că am ști dacă Susannah n-ar mai fi în viață, spuse Eddie. Că am vedea un semn, un sigil, cum îi spui tu. Și atunci s-a întâmplat asta.

Făcu un semn spre peluza despărțită acum în două jumătăți de o crăpătură lungă de vreo trei metri care dezvelise buzele maronii și încrețite ale pământului. Din oraș se auzea corul de lătrături al câinilor, însă nu și vocile oamenilor, cel puțin deocamdată. Eddie presupunea că foarte mulți dormiseră duși pe toată durata zgâlțâielilor. Dormiseră somnul învingătorilor beți.

— Dar n-are nicio legătură cu Suze, nu?

— Nu în mod direct.

— Și n-a fost a noastră, interveni Jake. Altfel prăpădul ar fi fost mult mai mare. Nu-i așa?

Roland încuviință din cap.

Rosa se uită la Jake cu un amestec de nedumerire și teamă.

— N-a fost *ce* a noastră, băiete? Ce tot spui acolo? Sigur că n-a fost un cutremur!

— Nu, zise Roland, a fost un *Grindotremur*. A cedat una din Grinzile care susțin Turnul – care susțin toată existența, de fapt. A plesnit, pur și simplu.

Chiar și la lumina slabă a celor patru lumânări care pâlpâiau pe terasa, Eddie fu în stare să observe cum chipul Rosalitei Munoz se golește de sânge. Femeia își făcu semnul crucii.

— O *Grindă*? Una dintre *Grinzi*? Nu se poate! Spune că glumești, spune că nu-i adevărat!

Eddie își aduse aminte de un conflict de demult, din timpul unui meci de baseball, și de un băiețel care se ruga *Zi că nu-i adevărat, Joe*.

— Nu pot, spuse Roland, pentru că așa este.

— Câte Grinzi din astea sunt cu totul? întrebă Callahan.

Roland se uită la Jake și îi făcu un semn ușor din cap: *Spune ce ai învățat, Jake din New York, vorbește și rostește numai adevărul.*

— Sunt șase Grinzi care unesc cele douăsprezece portaluri, zise Jake. Cele douăsprezece portaluri se află la cele douăsprezece capete ale Pământului. Roland, Eddie și Susannah și-au început călătoria de la Portalul Ursului și pe mine m-au luat pe drumul spre Lud.

— Shardik, spuse și Eddie, cu ochii la ultimele pâlpâieli ale fulgerelor din est. Așa îl chema pe urs.

— Da, Shardik îl chema, confirmă Jake. Ceea ce înseamnă că ne aflăm pe Grinda Ursului. Toate Grinzile se întâlnesc la Turnul Întunecat. Iar în partea cealaltă a Turnului, Grinda noastră...

Se uită la Roland, căutând ajutor. Roland se uită la Eddie Dean. Se părea, însă, că și acum tot nu terminase să-i deprindă cu Calea lui Eld.

Eddie fie că nu-l observă, fie preferă să-l ignore, dar Roland nu se dădu bătut.

— Eddie? murmură el.

— Ne aflăm pe Drumul Ursului, Cărarea Țestoasei, spuse Eddie absent. Nu înțeleg de ce ar mai conta unde suntem, de vreme ce Turnul

este tot atât de departe. În cealaltă parte se află Drumul Țestoasei, Cărarea Ursului.

Și începu să recite:

*Vezi ȚESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.
Gândește-ncet, și totuși blând;
În mintea ei noi stăm oricând.*

În acest moment Rosalita începu să recite mai departe:

*Pe spinarea ei legăminte se fac toate.
Vede adevărul, dar nu vrea să ajute.
Iubește marea și uscatul, iubește pe oricine,
Iubește chiar și-un țânc ca mine.*

— Nu-i chiar la fel cum am învățat eu din leagăn și cum mi-am învățat, la rândul meu, prietenii, spuse Roland, dar e suficient de exact. Chezaș mă pun pentru asta.

— Numele Marii Țestoase este Maturin, mai spuse Jake ridicând din umeri. În caz că ar interesa pe cineva.

— Și n-ai cum să-ți dai seama care anume s-a rupt? întrebă Callahan examinându-l pe Roland cu atenție.

Pistolarul clătină din cap:

— Tot ce știu e că Jake are dreptate – nu a fost grinda noastră. Dacă ea s-ar fi frânt, atunci nimic n-ar mai fi rămas în picioare pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de jur împrejur de Calla Bryn Sturgis.

Sau pe o rază de o mie cinci sute – cine poate ști?

— Până și păsările s-ar fi prăbușit în flăcări din înaltul cerului.

— Despre Armagedon vorbești tu, spuse Callahan pe ton scăzut și tulburat.

Roland scutură iarăși din cap, însă nu ca și cum ar fi vrut să-și exprime dezacordul.

— Nu cunosc cuvântul acesta, Părinte, dar vorbesc despre moarte absolută, despre distrugere absolută. Și, probabil că toate astea s-au

întâmplat acum undeva, de-a lungul Grinzii care face legătura între Pește și Șobolan.

— Ești sigur de ceea ce spui? șopti Rosa.

Roland încuviință din cap. Mai trecuse o dată prin asta, atunci când se prăbușise Baronia Gilead, iar civilizația, așa cum o cunoștea el, se sfârșise. Atunci când el luase calea pribegiei alături de Cuthbert și Alain și Jamie și ceilalți câțiva din ka-tet-ul lor. Și atunci se rupsesse una dintre cele șase Grinzi, și mai mult ca sigur că nu fusese prima.

— Câte Grinzi mai rămân să susțină Turnul? întrebă Callahan.

Pentru prima dată de la încheierea luptei, pe Eddie păru să-l intereseze și altceva în afară de soarta soției lui dispărute. Își concentră atenția asupra lui Roland. Și de ce nu? În definitiv, aceasta era întrebarea esențială. *Toate lucrurile slujesc Grinda*, se spunea. Și, cu toate că adevărul adevărat era că toate lucrurile slujesc Turnul, Grinzile erau cele care îl susțineau. Iar dacă grinzile s-ar fi frânt...

— Două, spuse Roland. Cred că trebuie să mai fie cel puțin două. Cea care trece prin Calla Bryn Sturgis și încă una. Dar numai Dumnezeu poate ști cât vor mai rezista. Mă îndoiesc că vor mai dura multă vreme chiar și fără Sfărământorii care să le pună în pericol. Trebuie să ne grăbim.

Eddie se crispă:

— Dacă-ți trece cumva prin minte să plecăm fără Suze...

Roland scutură enervat din cap, ca și cum ar fi vrut să-i ceară tânărului să nu mai facă pe prostul.

— Nu vom reuși să ajungem la Turn fără ea. Din câte știu, nu vom reuși să ajungem fără fătul Miei. Totul stă în mâinile lui ka. O zicătoare de la mine din țară sună cam așa: „Ka nu are nici inimă, nici minte.“

— Cu asta sunt de acord, zise Eddie.

— S-ar putea să avem și o altă problemă, interveni Jake.

Eddie îl învrednici cu o privire încruntată.

— Nu avem *nevoie* de o altă problemă.

— Știu, dar... dacă cutremurul a blocat intrarea în peșteră? Sau...

Băiatul șovăi, apoi dădu glas celei mai cumplite temeri:

— Sau a dărâmat peștera cu totul?

Eddie îl apucă de cămașă și începu să mototolească țesătura în pumn.

— Nu spune asta. Nu trebuie nici măcar să te gândești la asta.

Acum se auzeau voci dinspre oraș. Oamenii se vor strânge din nou pe pajiște. Așa credea Roland. Și mai credea că ziua aceasta – dimpreună cu noaptea aceasta – vor rămâne în amintirea comunității din Calla Bryn Sturgis încă o mie de ani de acum încolo. Desigur, doar în cazul în care Turnul va mai rămâne în picioare.

Eddie dădu drumul cămășii băiatului și începu să o netezească cu mișcări stângace. Încercă să schițeze un zâmbet ce-l făcu să pară nevolnic și bătrân.

Roland se adresă lui Callahan:

— Vor mai veni mâine oamenii manni? Tu îi cunoști mai bine decât mine.

Callahan ridică din umeri:

— Henchick este om de cuvânt. Dar nu știu... n-am de unde să știu dacă îi va mai putea convinge pe ceilalți să-l însoțească mâine după cele întâmplate acum.

— Ar face bine să-i convingă, exclamă mândros Eddie. Ar face bine să reușească să-i convingă.

Din senin, Roland de Gilead spuse:

— Cine vrea să joace „Păzea“¹?

Eddie se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Dacă tot nu mai dormim, explică pistolarul, m-am gândit că e un mod plăcut de a ne trece timpul.

Așa că începură să joace „Păzea“, iar Rosalita câștigă mână după mână. Tot ea nota punctele fiecăruia pe o tăbliță din ardezie, fără vreun semn că s-ar bucura de victorii. Jake nu putea să-i descifreze expresia întipărită pe chip. Mă rog, nu putu din prima. Se simți tentat să încerce chestia cu atingerea, dar își spuse că ar fi un lucru urât să-și folosească harul pentru motive atât de puțin importante. Ar fi fost ca și cum ar fi urmărit-o pe Rosa când se dezbracă. Sau ca și cum s-ar fi uitat la ea în timp ce făcea dragoste cu Roland.

Însă, pe măsură ce jocul mergea mai departe, iar orizontul dinspre nord-est începu să se lumineze de ziuă, Jake își dădu seama că știe la ce se gândește Rosa, pentru că la același lucru se gândea și el.

¹ Joc de cărți inventat de Stephen King, asemănător cu pokerul (n. tr.).

Pe un anumit plan al minții tuturor se afla gândul la aceste ultime două Grinzi.

Gândul că una sau amândouă s-ar putea frânge. Fie că ar fi fost ei, porniți pe urmele lui Susannah, fie că ar fi fost Rosa, pregătind cina, sau chiar Ben Slightman plângându-și fiul cel mort, în căsuța lui de pe moșia lui Vaughn Eisenhart, toți se gândeau la același lucru: au mai rămas doar două, iar Sfărâmătorii le atacau zi și noapte, le măcinau, le omorau.

Câtă vreme mai rămăsese până când se va sfârși totul? Și cum anume se va sfârși? Oare vor auzi bubuitul colosal făcut de prăbușirea acelor stânci enorme, de culoarea ardeziei? Se vor sfâșia cerurile, aidoma unor pânze subțiri, revărsând peste ei jivinele care trăiesc în bezna portalului? Vor avea timp să strige? Va mai exista o viață de apoi, sau Raiul și Iadul vor fi anulate odată cu prăbușirea Turnului Întunecat?

Se uită la pistolar și îi trimise gândul limpede: *Ajută-ne, Roland!*

Și răspunsul îi umplu mintea cu o mângâiere rece (o, dar orice fel de mângâiere, chiar și una atât de insensibilă ca aceasta, tot era mai bună decât deloc): *Dacă pot.*

— Păzea! spuse Rosalita etalându-și cărțile.

Avea numai cărți mari, iar cea mai însemnată era Doamna Moarte.

STROFĂ: *Hai, commala, hai, hai!*

Un tânăr pistolar a fost odat'.

Iubirea vieții i-a fugit

Lăsându-l trist și-nnebunit.

ANTISTROFĂ¹: *Hai, commala, hai odat'!*

Spre alte lumi fugit-a

Drăguțul părăsindu-și, dar

Drăguțul urma-i ia.

¹ Răspuns al corului în tragedia antică (n. tr.).